

UZASADNIENIE

I. Wprowadzenie

Potrzeba przyjęcia ustawy o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Systemie Informacji Wizowej (Dz. U. Nr 165, poz. 1170), zwanej dalej „ustawą”, jest związana z przystąpieniem Polski do Unii Europejskiej i koniecznością wypełnienia powstałych z tego tytułu zobowiązań. Wdrożenie przepisów tzw. dorobku prawnego Schengen jest m.in. jednym z elementów właściwego udziału w Systemie Informacyjnym Schengen.

Celem opracowania ustawy zmieniającej ustawę o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Systemie Informacji Wizowej, zwaną dalej „ustawą nowelizującą”, jest usunięcie wszelkich wątpliwości interpretacyjnych i doprecyzowanie zakresu stosowania ustawy, które zostały zaobserwowane podczas pierwszego roku jej obowiązywania. Ponadto istotne jest przygotowanie podstaw prawnych zapewniających uprawnionym organom możliwość dostępu do Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II), zwany dalej „SIS II”, bez jakichkolwiek opóźnień, tj. z dniem określonym w decyzji Rady, zgodnie z art. 55 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (Dz. UE L 381, poz. 4).

Szczegółowe uzasadnienie i opis wprowadzonych zmian znajduje się w dalszej części niniejszego uzasadnienia do projektu ustawy nowelizującej.

II. Obowiązujący stan prawny

W dniu 14 czerwca 1985 r. w Schengen Francja, Niemcy, Belgia, Holandia oraz Luksemburg podpisały umowę o stopniowym znoszeniu kontroli na wspólnych przejściach granicznych, zwaną dalej „Układem z Schengen”. Przyjęcie Układu z Schengen miało na celu umożliwienie realizacji swobody przemieszczania się osób na obszarze państw Unii Europejskiej. Mając na uwadze konieczność wprowadzenia przepisów wyżej wskazanego porozumienia

w życie, w dniu 19 czerwca 1990 r. zawarta została również Konwencja Wykonawcza do Układu z Schengen (KWS) z dnia 14 czerwca 1985 r. między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach. W przepisach tytułu IV przedmiotowej konwencji przewidziano utworzenie i sprecyzowano zasady funkcjonowania Systemu Informacyjnego Schengen (ang. Schengen Information System, zwany dalej „SIS”).

Warto nadmienić, że oba wyżej wskazane dokumenty międzynarodowe pozostawały poza *acquis communautaire*. Dorobek prawny Schengen (w tym również obie wyżej cytowane umowy międzynarodowe) dopiero na podstawie przepisów Traktatu Amsterdamskiego z 1997 r. stał się integralną częścią prawa Unii Europejskiej/wspólnotowego obowiązującego wszystkie państwa członkowskie Unii Europejskiej.

Rozszerzenie Unii Europejskiej, do którego doszło w 2004 r., spowodowało konieczność włączenia do „obszaru Schengen” dziesięciu nowych państw członkowskich UE. W związku z faktem, że ówczesna infrastruktura techniczna SIS została przewidziana do obsługiwanie maksymalnie 18 państw, nie było możliwości przyłączenia nowych państw członkowskich UE do funkcjonującego systemu. Warto również wspomnieć o dokonującym się postępie technicznym, dzięki któremu pojawiła się możliwość przetwarzania nie tylko danych tekstowych, ale również innych danych, np. danych biometrycznych. W związku z powyższym, w celu dostosowania SIS do najnowszych rozwiązań informatycznych i technologicznych (np. przekazywania danych biometrycznych) oraz stworzenia możliwości technicznych przyłączenia do systemu nowych państw członkowskich UE, zdecydowano o zastąpieniu SIS nowym systemem. Dlatego też rozpoczęto prace nad budową Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji, zwanego dalej „SIS II”, i Wizowego Systemu Informacyjnego tzw. VIS, ang. Visa Information System, zwany dalej „VIS”. Celem utworzenia systemu VIS jest wymiana danych o wizach między państwami członkowskimi, które zniosły kontrole na granicach wewnętrznych i zapewniają swobodę przepływu osób.

Do podstaw prawnych utworzenia SIS II zaliczyć należy m.in. rozporządzenie Rady (WE) nr 2424/2001 z dnia 6 grudnia 2001 r. w sprawie rozwoju Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (Dz. UE L 328, poz. 4) oraz decyzję Rady 2001/886/WSiSW z dnia 6

grudnia 2001 r. w sprawie rozwoju Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (Dz. UE L 328, poz. 1).

Przedmiotowe rozporządzenie nr 2424/2001 oraz decyzja 2001/886/WSiSW miały obowiązywać do dnia 31 grudnia 2006 r. Jednakże okazało się, że proces budowania SIS II będzie trwał dłużej niż pierwotnie przewidywano. W związku z tym, w celu zapewnienia środków finansowych na rozwój SIS II, również po 31 grudnia 2006 r. powstała konieczność przedłużenia okresu obowiązywania wyżej wskazanych aktów prawnych. Dlatego też zdecydowano się na wydanie rozporządzenia Rady (WE) nr 1988/2006 z dnia 21 grudnia 2006 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2424/2001 w sprawie rozwoju Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) 1988/2006 (Dz. UE L 411, poz. 63), oraz wydanie decyzji Rady 2006/1007/WSiSW z dnia 21 grudnia 2006 r. zmieniającej decyzję 2001/886/WSiSW w sprawie Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (Dz. UE L 411, poz. 78).

Ponadto warto dodać, że szczegółowe przepisy dotyczące utworzenia, funkcjonowania i użytkowania SIS II zostały zapisane w postanowieniach rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. oraz decyzji Rady z dnia 12 czerwca 2007 r. nr 533/2007 w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (Dz. UE L 205, poz. 63), a także rozporządzenia (WE) nr 1986/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie dostępu służb odpowiedzialnych w państwach członkowskich za wydawanie świadectw rejestracji pojazdów do Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (Dz. UE L 381, poz. 1).

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1987/2006 stanowi niezbędną podstawę prawną dla systemu SIS II w kwestiach objętych zakresem stosowania Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (tzw. I filar), natomiast decyzja Rady nr 533/2007 stanowi niezbędną podstawę prawną dla systemu SIS II w kwestiach objętych zakresem stosowania Traktatu o Unii Europejskiej (tzw. III filar).

W związku z przedłużaniem się prac nad wprowadzeniem SIS II i VIS oraz chęcią przystąpienia nowych państw członkowskich do SIS na podstawie propozycji Portugalii powstała tzw. koncepcja SISone4ALL, mająca na celu podłączenie nowych państw członkowskich do funkcjonującego SIS. SISone4ALL został pomyślany jako rozwiązanie tymczasowe,

umożliwiający włączenie nowych państw do wówczas funkcjonującego SIS, natomiast docelowo wszystkie państwa członkowskie zobowiązały się do wprowadzenia SIS II.

Zagadnienia związane z funkcjonowaniem VIS uregulowane zostały w decyzji Rady 2004/512/WE z dnia 8 czerwca 2004 r. w sprawie ustanowienia Systemu Informacji Wizowej (VIS) (Dz. UE L 213, poz. 5), rozporządzeniu (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającym wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz. UE L 105, poz. 1), rozporządzeniu 2252/2004 w sprawie norm dotyczących zabezpieczeń i danych biometrycznych w paszportach i dokumentach podróży wydawanych przez państwa członkowskie (Dz. UE L 385, poz. 1) oraz decyzji Komisji 2006/752/WE z dnia 3 listopada 2006 r. ustanawiającej lokalizację Systemu Informacji Wizowej (VIS) w fazie jego rozwoju (Dz. UE L 305, poz. 13). Jednakże powyżej wskazane akty prawne nie wyczerpywały w pełni przedmiotowego zagadnienia.

W związku z powyższym, w dniu 9 lipca 2008 r. zostało uchwalone rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2008/767 w sprawie Wizowego Systemu Informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (rozporządzenie w sprawie VIS) (Dz. UE L 218, poz. 60), które kompleksowo uregulowało wszelkie zagadnienia funkcjonalne, instytucjonalne, materialne oraz proceduralne. Na uwagę zasługuje również decyzja Rady z dnia 23 czerwca 2008 r. nr 2008/633 w sprawie dostępu wyznaczonych organów państw członkowskich i Europolu do Wizowego Systemu Informacyjnego (VIS) do celów jego przeglądania w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i innym poważnym przestępstwom, ich wykrywania i ścigania (Dz. UE L 218, poz. 129).

Jednym z podstawowych warunków uczestnictwa w systemach SIS, SIS II i VIS jest istnienie odpowiednich systemów krajowych. Wszystkie trzy systemy opierają się na modelu scentralizowanym, w którym istnieje system centralny („C.SIS” w przypadku SIS, „CS-SIS” w przypadku SIS II i „CS-VIS” – w przypadku VIS), do którego jest „podłączony” system krajowy („N.SIS” w przypadku SIS, „NS-SIS” w przypadku SIS II i „interfejs krajowy” – w przypadku VIS).

W dniu 24 sierpnia 2007 r. została uchwalona ustawa o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Systemie Informacji Wizowej, która zawiera przepisy umożliwiające udział Polski w SIS, SIS II i VIS. Przedmiotowy akt prawny ma na celu zapewnienie sprawnej realizacji określonych w przepisach unijnych kompetencji związanych z SIS, SIS II i VIS przez organy krajowe. W związku z powyższym w dokumencie wskazano, jakie kompetencje przysługują poszczególnym, wymienionym w ustawie organom. Dzięki uchwaleniu wyżej cytowanej ustawy zagwarantowano zgodność polskiego prawa z zasadami i środkami ochrony systemu i danych przewidzianych w przepisach europejskich, w szczególności w zakresie przetwarzania danych osobowych, w tym kontroli dostępu do sprzętu, kontroli nośników danych, kontroli gromadzenia danych, kontroli użytkownika, kontroli dostępu do danych, kontroli transmisji danych oraz kontroli dostarczania danych. Przepisy ustawy przewidziały również odpowiedzialność Skarbu Państwa za szkody spowodowane niezgodnym z prawem działaniem lub zaniechaniem związanym z wykorzystywaniem danych SIS lub VIS.

III. Przyczyny wprowadzenia zmian do ustawy

Po przeszło rocznym okresie obowiązywania ustawy doświadczenia związane z jej stosowaniem wskazują na konieczność podjęcia procesu legislacyjnego zmierzającego do zapewnienia jednolitej interpretacji przepisów oraz pełnej zgodności prawa polskiego z prawem wspólnotowym.

Ustawa nowelizująca wprowadza szereg zmian, których celem jest dostosowanie ustawy do prawa unijnego/wspólnotowego, tak aby w większym stopniu polskie przepisy odpowiadały założeniom i celom aktów wspólnotowych w zakresie SIS II i VIS. Wszystkie zmiany były konsultowane z organami uprawnionymi do udziału w SIS i VIS – podmiotami na co dzień wykonującymi przepisy ustawy w praktyce.

Warto zauważyć, że szereg zmian jest podyktowanych również koniecznością dostosowania przepisów ustawy w zakresie umożliwiającym udział w Systemie Informacyjnym Schengen drugiej generacji (SIS II), który ma zastąpić SIS I. Proponowane w ustawie nowelizującej zmiany mają charakter merytoryczny i zostały opisane w dalszej części uzasadnienia.

IV. Wykazanie różnic pomiędzy dotychczasowym a proponowanym stanem prawnym – omówienie przepisów ustawy nowelizującej

Art. 1 pkt 1 ustawy nowelizującej – zmiana tytułu ustawy

Zmiana tytułu ustawy ma związek z dostosowaniem użytych w ustawie pojęć do nazewnictwa wspólnotowego i polega na zastąpieniu pojęcia „System Informacji Wizowej” przez termin „Wizowy System Informatyczny”.

Art. 1 pkt 2 ustawy nowelizującej – zmiana art. 1 ustawy

Zmiana art. 1 ustawy polegająca na zastąpieniu zwrotu „tryb udziału” przez zwrot „sposób realizacji udziału” ma na celu usunięcie wątpliwości interpretacyjnych odnośnie do zakresu przedmiotowego ustawy, w szczególności braku przepisów proceduralnych.

Dodatkowo art. 1 ustawy określający przedmiot regulacji ustawowej w obecnym brzmieniu okazał się niejasny i niespójny. Wyrażenie „organów uprawnionych do dostępu do danych w zakresie wykorzystywania informacji” zastąpiono wyrażeniem „organów uprawnionych do wglądu do danych”. Dotychczas obowiązujący zapis był niespójny z przepisami ustawy, które definiują zakres dostępu poszczególnych organów do Krajowego Systemu Informatycznego, zwanego dalej „KSI” – przez określenie uprawnień do dokonywania wpisów i wglądu do danych, nie zaś w zakresie wykorzystywania informacji. Treść przedmiotowego przepisu uzupełniono również przez dodanie po słowie „obowiązki” wyrażenia „i uprawnienia”, jako że ustawa w swojej treści odwołuje się nie tylko do obowiązków, ale także szeroko do uprawnień poszczególnych organów państwowych, wskazanych w szczególności w art. 3 – 4 i art. 7 ustawy.

Art. 1 pkt 3 lit. a ustawy nowelizującej – zmiana art. 2 pkt 1 i 2 ustawy

Art. 2 pkt 1 ustawy określa pojęcie „bezpośredniego dostępu”. Zaproponowane nowe brzmienie wynika z konieczności jasnego rozróżnienia pojęć stosowanych w przepisach ustawy. Należy zauważyć, że różnice pomiędzy pojęciami „dostęp do danych” a „wgląd do danych” nie zostały wystarczająco jasno sprecyzowane w ramach poszczególnych przepisów ustawy

i dlatego też niniejsza kwestia, aby nie powodować nieporozumień, powinna zostać ujęta w definicji pojęcia „bezpośredniego dostępu”.

Wprowadzona zmiana do art. 2 pkt 2 ustawy ma związek z dostosowaniem użytych w ustawie pojęć do nazewnictwa wspólnotowego. Ponadto istotnym jest, żeby określenie używane w obrębie całej ustawy znalazło swoje odzwierciedlenie w definicji, tak aby jego brzmienie nie budziło wątpliwości.

Art. 1 pkt 3 lit. b ustawy nowelizującej – zmiana art. 2 pkt 5 i 6 ustawy

Art. 2 pkt 5 ustawy definiuje „dane SIS” poprzez odesłanie do art. 94 KWS, który przewidywał istnienie jedynie SIS I. Zmiana polega na powiązaniu definicji „danych SIS” z aktami prawa wspólnotowego dotyczącymi SIS II, tj. z art. 20 rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) oraz z art. 20 decyzji Rady 2007/533/WSiSW z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II). W związku z tym, że SIS I ma zostać zastąpiony przez SIS II, ustawa nowelizująca dostosowuje przepisy ustawy pod kątem możliwości wykonywania swoich uprawnień przez zaangażowane podmioty również po uruchomieniu SIS II bez konieczności dokonywania ponownych zmian. Należy jednakże podkreślić, że zgodnie z art. 5 ustawy nowelizującej zmiana art. 2 pkt 5 ustawy wchodzi w życie dopiero w momencie określonym w decyzji Rady zgodnie z art. 55 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r.

w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II).

Art. 2 pkt 6 ustawy zawiera definicję „danych VIS”. Zmiana wprowadzona przez ustawę nowelizującą polega na powiązaniu definicji „danych VIS” z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 767/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie Wizowego Systemu Informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (rozporządzenie w sprawie VIS). Dotychczasowa regulacja nie zawierała takiego odniesienia z uwagi na brak odpowiedniej podstawy w prawie wspólnotowym. W 2008 r. ustawodawca wspólnotowy usunął lukę w prawie, uchwalając

wskazane rozporządzenie. Nawiązanie w ustawie do nowego ustawodawstwa wspólnotowego usuwa jakiegokolwiek wątpliwości interpretacyjne dotyczące definicji „danych VIS”.

Art. 1 pkt 2 lit. c ustawy nowelizującej – uchylenie art. 2 pkt 9 stawy

Uchylenie art. 2 pkt 9 ustawy definiującego pojęcie „jednostka centralna Systemu Informacyjnego Schengen” przez odwołanie do art. 92 ust. 3 KWS nastąpi z dniem określonym w decyzji Rady, zgodnie z art. 55 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II), poprzez zastąpienie przez definicję „systemu centralnego SIS II” odwołującą się do aktów prawa wspólnotowego dotyczących SIS II, tj. art. 4 ust. 1 lit. a rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) oraz art. 4 ust.1 lit. a decyzji Rady 2007/533/WSiSW z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II). Zgodnie z przepisami art. 5 ustawy nowelizującej zmiana art. 2 pkt 9 ustawy wchodzi w życie dopiero w momencie określonym w decyzji Rady zgodnie z art. 55 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II).

Art. 1 pkt 2 lit. d ustawy nowelizującej – zmiana art. 2 pkt 10 i 11 ustawy

Artykuł 2 pkt 10 ustawy definiuje pojęcie „kopia krajowa” przez odesłanie do jednostki centralnej Systemu Informacyjnego Schengen. Zmiana polega na powiązaniu definicji „kopia krajowa” z aktami prawa wspólnotowego dotyczącymi SIS II, tj. art. 4 ust. 1 lit. b rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) oraz powiązaniu z art. 4 ust. 1 lit. b decyzji Rady 2007/533/WSiSW z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II). Zgodnie z art. 5 ustawy nowelizującej zmiana art. 2 pkt 10 ustawy wchodzi w życie dopiero w momencie określonym w decyzji Rady zgodnie z art. 55 ust. 2

rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II).

Dotychczasowa treść art. 2 pkt 11 ustawy była niejasna, jeśli chodzi o zakres użycia zasobów KSI przez uprawnione organy. Pojęcie „dostęp do danych” zastosowane w ustawie obejmuje zarówno przekazywanie danych (wpisy), jak też wgląd do danych. Użyte w przedmiotowej definicji sformułowanie „przekazywanie oraz dostęp do danych” okazało się niejasne i zostało zastąpione pojęciem zdefiniowanym w ustawie, a mianowicie „wykorzystywanie danych”.

Ponadto dokonano zmiany definicji KSI poprzez ujęcie słowa „oprogramowania” w nawias i umieszczenie za sformułowaniem „narzędzi programowych”. Taka konstrukcja jest uzasadniona z punktu widzenia tożsamego znaczenia obu ww. określeń.

Art. 1 pkt 2 lit. e ustawy nowelizującej – uchylenie art. 2 pkt 12 ustawy

Uchylenie art. 2 pkt 12 ustawy definiującego pojęcie „moduł krajowy” poprzez odwołanie do art. 92 ust. 2 KWS, z dniem określonym w decyzji Rady, zgodnie z art. 55 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II), nastąpi przez zastąpienie go definicją „systemu krajowego N.SIS II” odwołującą się do aktów prawa wspólnotowego dotyczących SIS II, tj. art. 4 ust. 1 lit. b rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) oraz art. 4 ust. 1 lit. b decyzji Rady 2007/533/WSiSW z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II).

Art. 1 pkt 2 lit. f ustawy nowelizującej – zmiana art. 2 pkt 14 ustawy

Niniejsza zmiana art. 2 pkt 14 ustawy jest konsekwencją nadania nowego brzmienia pojęciu „bezpośredniego dostępu”, o którym mowa w art. 1 pkt 3 lit. a ustawy nowelizującej.

Ponadto w związku z dodaniem art. 3a i art. 4a, w których mowa jest o pośrednim dostępie i organach pełniących rolę punktów dostępu, niezbędne było uwzględnienie tego faktu w niniejszy definicji.

Art. 1 pkt 2 lit. g ustawy nowelizującej – dodanie art. 2 pkt 14a ustawy

Zmiana ma na celu wprowadzenie nowej definicji „system centralny SIS II”, która zastąpi pojęcie „jednostki centralnej Systemu Informacyjnego Schengen” z dniem określonym w decyzji Rady zgodnie z art. 55 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II). Zmiana ta ma charakter redakcyjny, a jej wprowadzenie wiąże się ściśle z potrzebą ujednoczenia nazewnictwa w prawie krajowym z terminologią stosowaną w prawie wspólnotowym dotyczącym SIS II, tj. art. 4 ust. 1 lit. a rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) oraz z art. 4 ust. 1 lit. a decyzji Rady 2007/533/WSiSW z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II).

Art. 1 pkt 2 lit. h ustawy nowelizującej – zmiana art. 2 pkt 15 ustawy

Artykuł 2 pkt 15 ustawy definiuje pojęcie „Systemu Informacyjnego Schengen” przez odwołanie do art. 92 ust. 1 – 3 KWS. Proponowana zmiana polega na powiązaniu terminu „System Informacyjny Schengen” z aktami prawa wspólnotowego dotyczącymi SIS II, tj. art. 1 oraz 4 rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006

r.

w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) oraz art. 1 oraz 4 decyzji Rady 2007/533/WSiSW z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II). Zgodnie z art. 5 ustawy nowelizującej zmiana art. 2 pkt 15 ustawy wchodzi w życie dopiero w momencie określonym w decyzji Rady zgodnie z art. 55 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie

utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II).

Art. 1 pkt 2 lit. i ustawy nowelizującej – dodanie art. 2 pkt 15a ustawy

Zaproponowana zmiana ma na celu wprowadzenie nowej definicji „systemu krajowego N.SIS II”, która zastąpi pojęcie „modułu krajowego” z dniem określonym w decyzji Rady zgodnie z art. 55 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II). Zmiana ta ma charakter redakcyjny, a jej wprowadzenie wiąże się ściśle z potrzebą ujednoczenia nazewnictwa w prawie krajowym z terminologią przyjętą w prawie wspólnotowym dotyczącym SIS II, tj. art. 4 ust. 1 lit. b rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) oraz z art. 4 ust. 1 lit. b decyzji Rady 2007/533/WSiSW z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II).

Art. 1 pkt 2 lit. j ustawy nowelizującej – zmiana art. 2 pkt 16 i 17 ustawy

Wprowadzona zmiana do art. 2 pkt 16) ustawy ma związek z dostosowaniem użytych w ustawie pojęć do nazewnictwa wspólnotowego. Ponadto istotnym jest, żeby określenie używane w obrębie całej ustawy znalazło swoje odzwierciedlenie w definicji, tak aby jego brzmienie nie budziło wątpliwości.

Ponadto zmiana art. 2 ust. 17 ustawy ma na celu uniknięcie wątpliwości interpretacyjnych odnośnie definicji „wpis”. W myśl ustawy „wpis” to zespół faktycznych czynności, które skutkują wprowadzeniem do systemów VIS lub SIS określonych danych. Owe czynności faktyczne mogą polegać na dokonaniu wpisu, jego usunięciu lub modyfikacji. Również usunięcie

czy modyfikacja skutkują wprowadzeniem danych, stanowią bowiem istotną dla użytkowników systemów informację. Zatem modyfikacja czy usunięcie prowadzą do skutku w postaci wprowadzenia nowego zestawu danych. Niemniej jednak, z uwagi na wątpliwości, jakie zgłosiły

organy z związku z obecną redakcją definicji „wpis” została ona zmodyfikowana, przez wskazanie wprost, że wpis obejmuje również modyfikację lub usunięcie danych.

Art. 1 pkt 4 ustawy nowelizującej – zmiana art. 3 ustawy

Z uwagi na dużą ilość zmian w art. 3 ustawy nadane zostało nowe brzmienie tego przepisu. Art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy w dotychczasowym brzmieniu budził wątpliwości interpretacyjne z uwagi na użycie zwrotu „państwo obce”. Nie było jasne, czy przepis ten dotyczy zarówno ekstradycji czynnej jak i biernej, czy też tylko ekstradycji biernej. Obecny zapis ma na celu usunięcie zaobserwowanych wątpliwości. W nowej redakcji przepis ten jednoznacznie wskazuje uprawnienie sądów i prokuratur do dokonywania wpisów danych do SIS dotyczących osób w przypadku tzw. ekstradycji czynnej, czyli wystąpienia władzy polskiej do państwa obcego o wydanie danej osoby.

Z uwagi na obecne brzmienie art. 3 ust. 1 pkt 3 ustawy, w szczególności użycie wyrażenia „przed sądami”, istniały wątpliwości natury interpretacyjnej czy prokurator na etapie postępowania przygotowawczego posiada uprawnienia do dokonywania wpisów danych do SIS tej kategorii. Wprawdzie KWS przez pojęcie „organów sądowych” rozumie również prokuraturę, to jednak na gruncie obowiązującej ustawy z uwagi na wyraźne rozróżnienie między sądem a prokuraturą powyższe uprawnienie prokuratury nie było jednoznaczne.

Z praktycznego punktu widzenia zasadnym wydaje się przyjęcie rozwiązania polegającego na tym, że to sąd powinien dokonywać wpisów danych do SIS w ramach przysługujących mu uprawnień na etapie postępowania jurysdykcyjnego w fazie rozpoznawczej i wykonawczej, zaś w gestii prokuratora pozostaje umieszczanie wpisów w sprawach pozostających w fazie postępowania przygotowawczego. Dokonywanie wpisów danych do SIS przez sądy i prokuratury ma służyć poszukiwaniu osób bądź przedmiotów, dlatego też oczywistym jest, że organy te powinny w tym zakresie dzielić kompetencje w zależności od fazy postępowania karnego. Dlatego też użyty w analizowanym przepisie zwrot „do stawienia się przed sądami” zastąpiono zwrotem „do stawienia się przed sądem lub prokuratorem”.

We wskazanym przepisie wyraźnie wyróżniono ponadto pojęcia świadka, podejrzanego, oskarżonego i skazanego, zastępując poprzednie zwroty mówiące o „osobach wezwanych”.

„osobach ściganych”, „osobach, wobec których powinien zostać wykonany wyrok” i „osobach wezwanych do stawienia się w celu odbycia kary”.

Kolejną zmianą w obrębie tego przepisu było dodanie słów: „lub postępowania karnego skarbowego”. Zmiana ta ma na celu uniknięcie wątpliwości interpretacyjnych co do zakresu pojęcia „postępowanie karne” przez jednoznaczne wskazanie, iż pojęcie to oznacza również „postępowanie karne skarbowe”.

W art. 3 ust. 1 pkt 4 ustawy dokonano aktualizacji publikatora.

Zmiana dokonana w art. 3 ust. 1 pkt 5 ustawy polega na usunięciu wątpliwości interpretacyjnych, co do kategorii osób podlegających wpisowi na podstawie tego przepisu. Ze zmodyfikowanego brzmienia tego artykułu jednoznacznie wynika, że organy uprawnione dokonują wpisu danych do SIS dotyczących osób zaginionych lub osób zginionych, które dla ich ochrony lub w celu zapobieżenia stwarzanym przez nie zagrożeniom powinny być oddane pod opiekę właściwej placówki opiekuńczej lub leczniczej.

Z uwagi na zbieżność zakresu przedmiotowego artykułu 3 ust. 1 pkt 6 ustawy z art. 3 ust. 1 pkt 5 ustawy, należało ten przepis usunąć. Uprawnienie do bezpośredniego dostępu do KSI w celu dokonywania wpisów danych do SIS dotyczących osób zaginionych w sposób wystarczający zapewnia przepis art. 3 ust. 1 pkt 5 ustawy.

Zmiana art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy (obecnie jest to art. 3 ust. 1 pkt 6 z uwagi na zmianę brzmienia art. 3 ustawy) ma charakter uszczegóławiający znaczenie tego przepisu. Ustawodawca wprost wskazuje, że przez „pojazdy” rozumie „pojazdy silnikowe o pojemności silnika przekraczającej 50 cm³”, co do tej pory powodowało wątpliwości interpretacyjne.

W art. 3 ust. 1 pkt. 6 lit. a oraz lit. b ustawy (poprzednio art. 3 ust. 1 pkt 7 lit. a oraz lit. b ustawy) ustawodawca rozszerzył listę instytucji uprawnionych do bezpośredniego dostępu do Krajowego Systemu Informatycznego w celu dokonywania wpisów danych do SIS o: Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Żandarmerię Wojskową oraz Centralne Biuro Antykorupcyjne. Zmiana ta znajduje uzasadnienie z uwagi na ustawowe zadania i kompetencje wymienionych podmiotów w zakresie określonym w art. 3 ust. 1 pkt 6 lit. a (poprzednio art. 3 ust. 1 pkt 7 lit. a ustawy).

Uprawnienie Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego do bezpośredniego dostępu do KSI w celu dokonania wpisów danych SIS, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 6 lit. a (poprzednio art. 3 ust. 1 pkt 7 lit. a ustawy) uzasadnione jest faktem, że zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. Nr 74, poz. 676, z późn. zm.) do zadań Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego należy m.in. rozpoznawanie, zapobieganie i wykrywanie przestępstw wymienionych w tym przepisie oraz ściganie sprawców. Funkcjonariusze Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego wykonują czynności operacyjno-rozpoznawcze oraz dochodzeniowo-śledcze i w tym zakresie przysługują im uprawnienia procesowe Policji wynikające z przepisów Kodeksu postępowania karnego.

Analogiczna sytuacja dotyczy funkcjonariuszy Żandarmerii Wojskowej (art. 4 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych – Dz. U. Nr 123, poz. 1353, z późn. zm.) i Centralnego Biura Antykorupcyjnego (art. 13 i 14 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym – Dz. U. Nr 104, poz. 708, z późn. zm.).

W art. 3 ust 1 pkt 7 (poprzednio art. 3 ust. 1 pkt 8 ustawy) ujednolicono obecną terminologię zaczerpniętą z art. 100 KWS z nowymi pojęciami art. 38 decyzji Rady 2007/533/WSiSW z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) przy jednoczesnym uwzględnieniu instytucji i nomenklatury specyficznej dla polskiego systemu prawnego. Stąd słowa: „przedmiotów do celów ich zajęcia lub wykorzystania jako dowód” zastąpiono słowami: „przedmiotów podlegających zatrzymaniu lub zatrzymaniu w celu wykorzystania jako dowód”.

Ponadto w art. 3 ust 1 pkt 7 (poprzednio art. 3 ust. 1 pkt 8 ustawy) rozszerzono katalog organów uprawnionych do dokonywania wpisów danych do SIS dotyczących przedmiotów podlegających zatrzymaniu lub zatrzymaniu w celu wykorzystania jako dowód w postępowaniu karnym lub postępowaniu karnym skarbowym o: Żandarmerię Wojskową, ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz dyrektora urzędu morskiego.

Z tego samego względu rozszerzono listę organów uprawnionych o Żandarmerię Wojskową. Art. 4 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych (Dz. U. Nr 123, poz. 1353, z późn. zm.) nakłada na Żandarmerię Wojskową szeroki zakres zarówno zadań, jak i środków, którymi może się ona posługiwać w celu realizacji

przewidzianych zadań. Do zadań Żandarmerii Wojskowej należy np. ujawnianie i ściganie sprawców, ujawnianie oraz zabezpieczanie dowodów przestępstw, a także wykroczeń. Warto dodać, że przy realizacji tych zadań Żandarmeria Wojskowa może poszukiwać sprawców przestępstw i wykroczeń oraz zaginionych żołnierzy, a także poszukiwać utracone przez jednostki wojskowe: broń, amunicję, materiały wybuchowe i inne mienie wojskowe oraz materiały zawierające informacje niejawne. Może też wykonywać czynności operacyjno-rozpoznawcze, zabezpieczać ślady i dowody popełnienia przestępstw oraz wykroczeń, dokonywać czynności procesowych na zasadach przepisów o postępowaniu karnym, a także karnoskarbowym. Jednakże należy zauważyć, że swoje zadania Żandarmeria Wojskowa może wykonywać nie tylko w stosunku do żołnierzy, ale w określonych okolicznościach również pracowników zatrudnionych w jednostkach wojskowych, a także osób współdziałających w popełnieniu czynu zabronionego. Wskazane powyżej niektóre z uprawnień Żandarmerii Wojskowej, a także katalog osób podlegających jej działaniom, zdają się uzasadniać przyznanie temu organowi uprawnień z art. 3 ust. 1 pkt 7 (poprzednio art. 3 ust. 1 pkt 8 ustawy).

Posiadanie podobnych uprawnień przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych odnośnie dowodów rejestracyjnych pojazdów, tablic rejestracyjnych oraz praw jazdy uzasadnia dodanie go do katalogu organów uprawnionych do dokonywania wpisów danych do SIS w omawianym zakresie. Minister właściwy do spraw wewnętrznych prowadzi centralną ewidencję pojazdów, a także jest administratorem danych w niej zawartych (art. 80a ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.). W ewidencji tej gromadzi się m.in. informacje o utraconych dowodach rejestracyjnych oraz tablicach rejestracyjnych. W związku z tym minister właściwy do spraw wewnętrznych posiada informacje na temat dowodów rejestracyjnych oraz tablic rejestracyjnych, które powinny podlegać zatrzymaniu.

Dyrektorom urzędów morskich przyznane zostało uprawnienie do dokonywania wpisów danych do SIS w zakresie utraconych oraz unieważnionych książeczek żeglarskich. Uzasadnieniem dla takiego rozwiązania jest fakt, że dyrektor urzędu morskiego w kraju jest organem właściwym w sprawach o wydanie, odmowę wydania, anulowanie i unieważnienie książeczek żeglarskich, (art. 10, 13, 15 ust. 2 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o pracy na morskich statkach handlowych (Dz. U. Nr 61, poz. 258, z późn. zm.). Ponadto dyrektorzy urzędów morskich prowadzą ewidencję wydanych, anulowanych i unieważnionych książeczek żeglarskich (§ 10 w zw. z § 2

pkt 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 2 kwietnia 2003 r. w sprawie książeczki żeglarskiej i opłat za jej wystawienie – Dz. U. Nr 65, poz. 604). Książeczka żeglarska stwierdza tożsamość jej posiadacza i przebieg pracy na statkach, a także uprawnia go do pracy na statku w czasie podróży morskiej i do przekroczenia granic Polski (art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o pracy na morskich statkach handlowych). W związku ze swoimi kompetencjami, organ ten posiada informacje na temat książeczek żeglarskich, które powinny podlegać zatrzymaniu. Mając to na uwadze dyrektorzy urzędów morskich powinni mieć dostęp do Krajowego Systemu Informatycznego (KSI) w celu dokonywania wpisów danych do SIS dotyczących książeczek żeglarskich w omawianym zakresie.

Dodany został ust. 3 w następującym brzmieniu: „Organy uprawnione, o których mowa w ust.1, dokonujące wpisów danych są zobowiązane do zapewnienia ich zgodności z prawem, dokładności i aktualności.”. Przepis ten nakłada na organy obowiązek staranności przy wpisywaniu danych do SIS. Zmiana ta znajduje uzasadnienie w fakcie, że Komendant Główny Policji jako centralny organ techniczny KSI, nie ma uprawnień do ustalania zgodności z prawem, dokładności i aktualności wpisów dokonywanych przez organy, o których mowa w art. 3 ust. 1 ustawy, gdyż nie ma tytułu prawnego do wglądu do spraw i materiałów stanowiących podstawę wpisu do SIS przez organy uprawnione. Wprowadzenie proponowanego przepisu ma na celu uczulenie organów, o których mowa w art. 3 ust. 1 ustawy, na konieczność przekazywania wpisów zgodnych z prawem, aktualnych i rzetelnych. Jednocześnie podkreślenia wymaga kwestia konieczności zapewnienia przez organy państwa zgodności wpisów z prawem ich dokładności i aktualności, co wynika z zasady legalizmu działania władzy publicznej (art. 7 Konstytucji RP).

Art. 1 pkt 5 ustawy nowelizującej – dodanie nowego art. 3a ustawy

Dodany został nowy art. 3a dający możliwość pośredniego dostępu do Krajowego Systemu Informatycznego (KSI) w celu dokonywania wpisów danych SIS, w odniesieniu do przedmiotów podlegających zatrzymaniu lub zatrzymaniu w celu wykorzystania, jako dowód w postępowaniu karnym lub postępowaniu karnym skarbowym dla urzędów skarbowych za pośrednictwem jednego punktu dostępu dla każdego województwa, którym będzie wyznaczony urząd skarbowy. Wskazanie upoważnionych organów nastąpi w drodze zarządzenia ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Dostęp będzie realizowany przy wykorzystaniu terminali i infrastruktury

jednego urzędu skarbowego w każdym województwie. W celu realizacji takiego rozwiązania w każdym województwie zostałyby wyznaczony jeden urząd skarbowy, który działałby na rzecz pozostałych jednostek w danym województwie, w zakresie dokonywania wpisów danych SIS. Niniejsze rozwiązanie oprócz zapobieżenia generowaniu wysokich kosztów, wydaje się być uzasadnione również z punktu widzenia potencjalnej częstotliwości pobierania danych.

Artykuł 3a ust. 2 ustawy zawiera jednocześnie wskazanie, że wyznaczone urzędy skarbowe, po jednym w każdym województwie, korzystałyby z dostępu bezpośredniego. Przyjęcie takiej konstrukcji wydaje się być uzasadnione z punktu widzenia, określenia zasad dostępu dla wąskiej grupy wyznaczonych urzędów skarbowych, gdyż dotychczas ustawa nie przewidywała możliwości dostępu do danych SIS urzędów skarbowych. Natomiast umieszczenie urzędów skarbowych w art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy jako kolejnego uprawnionego podmiotu nie byłoby właściwe, ponieważ wskazywałoby na uprawnienie do bezpośredniego dostępu dla wszystkich urzędów skarbowych, a faktycznie tylko kilka wyznaczonych urzędów będzie miało takie kompetencje. Pozostałe urzędy skarbowe będą realizowały de facto dostęp pośredni.

Art. 1 pkt 6 ustawy nowelizującej – zmiana art. 4 ust. 1 i 2 ustawy

Z uwagi na dużą ilość zmian w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy nadane zostało nowe brzmienie przedmiotowym przepisom.

W art. 4 ust. 1 ustawy wszędzie po słowach, gdzie występowało pojęcie „postępowanie karne” dodane zostały słowa: „lub postępowanie karne skarbowe”. Zmiana ta ma na celu uniknięcie wątpliwości interpretacyjnych co do zakresu pojęcia „postępowanie karne” dzięki jednoznaczemu wskazaniu, że pojęcie to oznacza również „postępowanie karne skarbowe”.

Zmiana art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy jest konsekwencją zmiany dokonanej w art. 3 ust. 1 pkt 3 ustawy.

Zmiana dokonana w art. 4 ust. 1 pkt 4 ustawy ma charakter redakcyjny i jest związana z nadaniem nowego brzmienia niniejszemu przepisowi przez przepisy art. 16 ustawy z dnia 24 października 2008 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2008 r. Nr 216, poz. 1367), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2009 r.

Ponadto w art. 4 ust. 1 pkt 4 ustawy do katalogu organów uprawnionych do wglądu do danych SIS dotyczących cudzoziemców, których dane zostały wpisane do Systemu Informacyjnego

Schengen do celów odmowy wjazdu, dodano Służbę Wywiadu Wojskowego. Niniejsza zmiana jest związana z zakresem i charakterem zadań, do których wykonywania Służba Wywiadu Wojskowego jest uprawniona i zobowiązana zgodnie z przepisami ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego (Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 709, z późn. zm.).

Zmiana dokonana w art. 4 ust. 1 pkt 5 ustawy jest konsekwencją zmiany art. 3 ust. 1 pkt 5 ustawy i polega na usunięciu wątpliwości interpretacyjnych co do kategorii osób w nim wymienionych.

Przepis art. 4 ust. 1 pkt 6 ustawy został usunięty z uwagi na zbieżność jego zakresu przedmiotowego z przepisem art. 4 ust. 1 pkt 5 ustawy. Uprawnienie do bezpośredniego dostępu do Krajowego Systemu Informatycznego (KSI) w celu wglądu do danych SIS dotyczących osób zaginionych w sposób wystarczający zapewnia przepis art. 4 ust. 1 pkt 5 ustawy.

Zmiana art. 4 ust. 1 pkt 7 (obecnie jest to art. 4 ust. 1 pkt 6 z uwagi na zmianę brzmienia art. 4 ustawy) ma charakter uszczegóławiający znaczenie przepisu i jest konsekwencją zmiany dokonanej w art. 3 ust. 1 pkt 6 (poprzednio art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy). W zmienionym art. 4 ust. 1 pkt 6 ustawy wskazano wprost, że przez „pojazdy” należy rozumieć „pojazdy silnikowe o pojemności silnika przekraczającej 50 cm³”, co do tej pory powodowało wątpliwości interpretacyjne.

Ponadto w art. 4 ust. 1 pkt 6 (poprzednio art. 4 ust. 1 pkt 7) ustawy do katalogu organów uprawnionych do wglądu do danych SIS dotyczących przedmiotów wprowadzonych w celu przeprowadzenia niejawnego nadzorowania lub kontroli dodano: Agencję Wywiadu oraz Służbę Wywiadu Wojskowego. Przedmiotowa zmiana znajduje swoje uzasadnienie w fakcie, że wyżej wskazane organy mają prawo do dokonywania wpisów danych do SIS w omawianym zakresie przewidziane w art. 3 ust. 1 pkt 6 lit. c i d (poprzednio art. 3 ust. 1 pkt 7 lit. c i d ustawy). W związku z powyższym, powinno się również przyznać uprawnienie dla przedmiotowych podmiotów również w zakresie wglądu do tych danych SIS.

W art. 4 ust 1 pkt 7 – 9 (poprzednio pkt 8 – 10) ustawy dokonano ujednoczenia obecnej terminologii zaczerpniętej z art. 100 KWS z nowymi pojęciami z art. 38 Rady 2007/533/WSiSW z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) przy jednoczesnym uwzględnieniu instytucji

i nomenklatury specyficznej dla polskiego systemu prawnego. Dlatego też słowa: „przedmiotów do celów ich zajęcia lub wykorzystania jako dowód” zastąpiono słowami: „przedmiotów podlegających zatrzymaniu lub zatrzymaniu w celu wykorzystania jako dowód”.

Usunięto w art. 4 ust 1 pkt 7 – 9 (poprzednio pkt 8 – 10 oraz art. 4 ust. 2 ustawy) odwołanie do art. 100 ust. 3 KWS, a wprowadzono nowe rozwiązanie związane z wymienieniem w ustawie przedmiotów, o których mowa w art. 100 ust. 3 KWS, mające na celu uniknięcie konieczności kolejnej zmiany ustawy po utracie mocy obowiązującej przez KWS, co ma nastąpić po wdrożeniu SIS II.

Z katalogu organów określonych w art. 4 ust. 1 pkt 7 (poprzednio art. 4 ust.1 pkt 8 ustawy) usunięty został minister właściwy do spraw wewnętrznych. Zmiana ta ma na celu wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych w odniesieniu do uprawnień ministra właściwego do spraw wewnętrznych przyznanych na podstawie ustawy w związku z jego dotychczasowymi kompetencjami i zadaniami ustawowymi. W związku z powyższym, minister właściwy do spraw wewnętrznych został dodany do katalogu organów w art. 4 ust. 1 pkt 8 (poprzednio art. 4 ust. 1 pkt 9) ustawy. Jednakże wprowadzona zmiana zdaje się mieć charakter redakcyjny (uszczegóławiający – ograniczający uprawnienia ministra do wglądu do danych SIS dotyczących jedynie wydanych dokumentów tożsamości) i nie nadaje nowych uprawnień i obowiązków ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych. Warto zauważyć, że na podstawie obowiązujących przepisów wyżej wskazany minister posiadał już uprawnienia do wglądu do danych SIS, o których mowa w art. 100 KWS, w tym również wydanych dokumentów tożsamości, tj. paszportów oraz dowodów osobistych podlegających zatrzymaniu.

Ponadto katalog organów uprawionych do wglądu do danych SIS na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 8 (poprzednio art. 4 ust. 1 pkt 9 ustawy) rozszerzono o dyrektorów urzędów morskich. Zmiana ta jest konsekwencją przyznania temu organowi uprawnienia w art. 3 ust. 1 pkt 7 (poprzednio art. 3 ust. 1 pkt 8 ustawy) do dokonywania wpisów danych do SIS. Dyrektor urzędu morskiego jako organ krajowy właściwy w sprawach o wydanie, odmowę wydania, anulowanie i unieważnienie książeczek żeglarskich (art. 10, 13, 15 ust. 2 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o pracy na morskich statkach handlowych) oraz jako organ, który prowadzi ewidencję wydanych, anulowanych i unieważnionych książeczek żeglarskich (§ 10 oraz § 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 2 kwietnia 2003 r. w sprawie książeczki żeglarskiej i opłat za jej

wystawienie), powinien mieć dostęp do Krajowego Systemu Informatycznego (KSI) w celu wglądu do danych SIS dotyczących książeczek żeglarskich podlegających zatrzymaniu.

Zmiana dokonana w art. 4 ust. 1 pkt 9 (poprzednio art. 4 ust. 1 pkt 10) ustawy polega na dodaniu do katalogu organów uprawnionych do bezpośredniego dostępu do Krajowego Systemu Informatycznego (KSI) w celu wglądu do danych SIS ministra właściwego do spraw wewnętrznych znajduje swoje uzasadnienie w ustawowych zadaniach i kompetencjach przedmiotowego podmiotu. Minister ten prowadzi centralną ewidencję pojazdów, a także jest administratorem danych znajdujących się w wyżej wskazanej ewidencji (art. 80a ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym – Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.). Jako administrator danych minister właściwy do spraw wewnętrznych posiada uprawnienie do podejmowania decyzji odnośnie celów i środków przetwarzania danych osobowych (art. 7 pkt 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych – Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.).

Z kolei wykreślenie z listy organów wymienionych w treści art. 4 ust. 1 pkt 9 (poprzednio art. 4 ust. 1 pkt 10 ustawy – Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, organów kontroli skarbowej oraz Służby Celnej wynika z faktu, że uprawnienie do bezpośredniego dostępu do Krajowego Systemu Informatycznego (KSI) w celu wglądu do danych SIS dotyczących przedmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 9 (poprzednio art. 4 ust. 1 pkt 10 ustawy), wyżej wskazanym organom przysługuje już na mocy art. 4 ust. 1 pkt 7 (poprzednio art. 4 ust. 1 pkt 8 ustawy).

Art. 1 pkt 7 ustawy nowelizującej – dodanie nowego art. 4a ustawy

Dodany został nowy artykuł 4a dający możliwość pośredniego dostępu do Krajowego Systemu Informatycznego (KSI) w celu dokonywania wglądu do danych SIS w odniesieniu do:

- osób poszukiwanych do tymczasowego aresztowania w celu wydania,
- osób poszukiwanych do tymczasowego aresztowania w celu przekazania osoby ściganej na podstawie europejskiego nakazu aresztowania,
- świadków wezwanych do stawienia się przed sądem lub prokuratorem w związku z postępowaniem karnym lub postępowaniem karnym skarbowym, lub podejrzanych wezwanych do stawienia się przed prokuratorem w związku z postępowaniem karnym lub postępowaniem

karnym skarbowym, którzy są poszukiwani, lub oskarżonych wezwanych do stawienia się przed sądem w związku z postępowaniem karnym lub postępowaniem karnym skarbowym w celu poniesienia odpowiedzialności za czyny, za które są poszukiwani, lub skazanych, wobec których powinien zostać wykonany wyrok w sprawie karnej lub w sprawie o przestępstwo skarbowe, lub skazanych wezwanych do stawienia się w celu odbycia kary pozbawienia wolności, dla ustalenia miejsca ich pobytu,

–przedmiotów podlegających zatrzymaniu lub zatrzymaniu w celu wykorzystania, jako dowód w postępowaniu karnym lub postępowaniu karnym skarbowym,

dla urzędów skarbowych za pośrednictwem jednego punktu dostępu dla każdego województwa, którym będzie wyznaczony urząd skarbowy. Wskazanie upoważnionych organów nastąpi w drodze zarządzenia ministra właściwego ds. finansów publicznych. Dostęp będzie realizowany przy wykorzystaniu terminali i infrastruktury jednego urzędu skarbowego w każdym województwie. W celu realizacji takiego rozwiązania zostałyby wyznaczony jeden urząd skarbowy, który działałby na rzecz pozostałych jednostek w danym województwie, w zakresie dokonywania wglądu do danych SIS. Niniejsze rozwiązanie oprócz zapobieżenia generowaniu wysokich kosztów wydaje się być uzasadnione również z punktu widzenia potencjalnej częstotliwości pobierania danych.

Art. 4a ust. 2 ustawy zawiera jednocześnie wskazanie, że wyznaczone urzędy skarbowe, po jednym w każdym województwie, korzystałyby z dostępu bezpośredniego. Przyjęcie takiej konstrukcji wydaje się być uzasadnione z punktu widzenia określenia zasad dostępu dla wąskiej grupy wyznaczonych organów. Warto zauważyć, że obowiązująca ustawa nie przewidywała możliwości dostępu urzędów skarbowych do danych SIS. Natomiast umieszczenie urzędów skarbowych w art. 4 ust. 1 pkt 1, 2, 3 i 7 jako kolejnego uprawnionego podmiotu nie byłoby właściwe, ponieważ wskazywałoby na uprawnienie do bezpośredniego dostępu dla wszystkich urzędów skarbowych, a faktycznie tylko kilka wyznaczonych jednostek będzie miało takie kompetencje. Pozostałe urzędy skarbowe będą realizowały de facto dostęp pośredni.

Art. 1 pkt 8 ustawy nowelizującej – nadanie nowego brzmienia art. 5 ustawy

Zmiana niniejszego przepisu polega na usunięciu z art. 5 ust. 1 słów „zmieniania lub usuwania”. Jest to uzasadnione nową redakcją artykułu 2 pkt 17 ustawy, zawierającego definicję

wpisu. W nowym pojęciu wpisu mieści się nie tylko wprowadzanie danych, ale również ich modyfikacja lub usunięcie. Powtórne wymienienie owych czynności w art. 5 ust. 1 ustawy byłoby zatem nie tylko niezrozumiałe, ale również wadliwe z punktu widzenia zasad techniki prawodawczej.

Zaproponowana zmiana w art. 5 w ust. 2 polega na uregulowaniu wprost w ustawie obowiązku organów, mających wgląd do danych VIS, w zakresie powiadamiania państwa członkowskiego, które dokonało wpisu danych VIS, o tym, że wpis ten jest błędny lub przetwarzanie danych w VIS jest niezgodne z prawem. Obowiązek ten wynika z art. 24 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 767/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie Wizowego Systemu Informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (rozporządzenie w sprawie VIS). W obecnym stanie prawnym jest regulowany wprost jedynie obowiązek przyjmowania takich powiadomień od innych państw członkowskich i ustosunkowania się do nich.

Przewidywana zmiana, przez dodanie w art. 5 ust. 3, ma na celu jednoznaczne wskazanie obowiązku organów mających wgląd do danych VIS, w zakresie niezwłocznego powiadomienia państwa członkowskiego o nabyciu obywatelstwa polskiego przez osobę, która w tym państwie członkowskim ubiega się lub ubiegała się o wizę. Użyty w mniejszym przepisie wyraz „nabycia” pozwoli na wprowadzenie rozwiązania, dzięki któremu konsul lub wojewoda będą powiadamiać o nabyciu obywatelstwa w każdym trybie przewidzianym ustawą z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. z 2000 r. Nr 28, poz. 353, z późn. zm.). Obowiązek ten został nałożony na konsula oraz na wojewodę z uwagi na fakt, że przedmiotowe organy biorą udział w procedurze nadawania obywatelstwa polskiego zgodnie z przepisami ww. ustawy.

Wprowadzenie nowego ustępu wynika z postanowień art. 25 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 767/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie Wizowego Systemu Informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (rozporządzenie w sprawie VIS).

Ponadto warto zauważyć, że pozostałe dokonane zmiany mają charakter redakcyjny, a ich wprowadzenie wiąże się ściśle z potrzebą ujednoczenia nazewnictwa, w tym z nomenklaturą obowiązującą w prawie wspólnotowym.

Art. 1 pkt 9 ustawy nowelizującej – zmiana art. 6 ustawy

W projekcie ustawy nowelizującej zaproponowano nowe brzmienie całego art. 6 ustawy. Zabieg ten jest podyktowany dążeniem do zharmonizowania brzmienia przedmiotowego przepisu z treścią aktualnych regulacji wspólnotowych płynących z rozporządzenia (WE) nr 767/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie Wizowego Systemu Informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (rozporządzenie w sprawie VIS). Zmiana ta została wprowadzona w art. 6 pkt 1 – 8 ustawy i ma charakter jedynie redakcyjny.

Ponadto została dokonana również zmiana polegająca na wprowadzeniu nowego pkt 9 w art. 6 ustawy. Zmiana ta jest konsekwencją obowiązku wynikającego z art. 25 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 767/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie Wizowego Systemu Informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (rozporządzenie w sprawie VIS). W celu wykonania przedmiotowego obowiązku organy muszą mieć dostęp w celu wglądu do danych VIS, aby zweryfikować, czy dana osoba, która uzyskała obywatelstwo polskie, nie została wpisana do VIS w celu rozpatrzenia złożonego przez nią wniosku o przyznanie wizy.

Art. 1 pkt 10 ustawy nowelizującej – zmiana art. 9 ustawy

Dotychczasowy przepis art. 9 ustawy odwoływał się do KWS, która przewidywała istnienie jedynie SIS I. Dokonana zmiana wiąże się ściśle z budową systemu SIS II i polega na dostosowaniu uprawnień Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych określonych w art. 9 ustawy do rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) oraz decyzji Rady 2007/533/WSiSW z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II). Zgodnie z art. 5 ustawy nowelizującej proponowana zmiana art. 9 ustawy wejdzie w życie w momencie określonym w decyzji Rady zgodnie z art. 55 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II).

Art. 1 pkt 11 ustawy nowelizującej – zmiana art. 21 ust. 2 ustawy

Niniejsza zmiana ma na celu dostosowanie przepisu do nowej definicji wpisu, o której mowa w art. 1 pkt 2 lit. j ustawy nowelizującej. Należy zauważyć, że przez wpis jest rozumiana czynność faktyczna polegająca w szczególności na wprowadzeniu do Systemu Informacyjnego Schengen lub Wizowego Systemu Informacyjnego, a także zmiany lub usunięciu z Systemu Informacyjnego Schengen lub Wizowego Systemu Informacyjnego danych. Mając powyższe na uwadze zasadne wydaje się wykreślenie z art. 21 ust. 2 ustawy wyrazów „zmieniania i usuwania” zawartych w przywołanej definicji.

Art. 1 pkt 12 ustawy nowelizującej – art. 23 ust. 2 ustawy

Zmiana w przedmiotowym zakresie ma na celu doprecyzowanie art. 23 ust. 2, aby z tego przepisu bezpośrednio wynikało nie tylko uprawnienie organu do wcześniejszego usunięcia danych SIS, ale również do przedłużenia okresu przechowywania danych w uzasadnionych okolicznościach, co wynika z art. 29 rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) oraz art. 44 i 45 decyzji Rady 2007/533/WSiSW z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II). Wprowadzono tutaj określenie „przedłużenia wpisu”, odstępując od stosowanego w unijnych aktach prawnych terminu „podejmuje decyzję”, gdyż takie pojęcie mogłoby sugerować na gruncie prawa krajowego prawn-administracyjny charakter tej czynności, który mógłby skutkować koniecznością m.in. wydania i doręczenia decyzji oraz zapewnienia procedury odwoławczej.

Art. 1 pkt 13 lit. a ustawy nowelizującej – zmiana art. 27 ust. 1 pkt 7 ustawy

Konwencja sporządzona na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Policji (Konwencja o Europolu) (Dz. U. z 2005, Nr 29, poz. 243) posługuje się pojęciami „Europejski Urząd Policji (Europol)” (w szczególności tytuł Konwencji) oraz „Jednostka Narodowa Europolu” (w szczególności art. 4 Konwencji), uznano za zasadne zastąpienie użytych w ustawie terminów, tj. „Europejskie Biuro Policji Europol” oraz „Krajowy Oddział Europolu”, powyższymi pojęciami.

Art. 1 pkt 13 lit. b ustawy nowelizującej – zmiana art. 27 ust. 1 pkt 12 i 13 ustawy

Zmiana art. 27 ust. 1 pkt 12 ustawy polegająca na zastąpieniu słów: „systemu informatycznego przetwarzania danych” słowami „Krajowego Systemu Informatycznego (KSI)” ma charakter uszczegóławiający i redakcyjny. Podczas pierwszego roku stosowania ustawy pojawiły się wątpliwości co do znaczenia przedmiotowego przepisu i stąd wynikła konieczność jego modyfikacji.

Przepis art. 27 ust. 1 pkt 13 ustawy konkretyzuje postanowienia art. 118 ust. 1 lit. g oraz art. 103 KWS, które nie wymagają od stron Konwencji sprawdzania, w jakim celu dane zostały faktycznie wykorzystane. W związku z tym, z treści przepisu art. 27 ust. 1 pkt 13 ustawy wykreślić należało słowa „i w jakim celu dane te zostały wykorzystane”.

Art. 1 pkt 13 lit. c ustawy nowelizującej – zmiana art. 27 ust. 1 pkt 15 ustawy

Zmiana brzmienia przedmiotowego przepisu wynika z ustaleń poczynionych w toku konsultacji międzyresortowych na etapie opracowywania projektu ustawy nowelizującej. Wskazano wówczas, że centralny organ techniczny KSI, którego funkcję pełni Komendant Główny Policji, nie przydziela użytkownikom końcowym osobistych i niepowtarzalnych identyfikatorów ani poufnego trybu dostępu. Centralny organ techniczny KSI przydziela certyfikaty jedynie użytkownikom instytucjonalnym. Wobec powyższego wykreślono z art. 27 ust. 1 pkt 15 ustawy wyrazy „poprzez przydzielenie im osobistych i niepowtarzalnych identyfikatorów użytkownika oraz poufny tryb dostępu”.

Ponadto zastąpiono słowa: „systemu informatycznego przetwarzania danych” słowami „Krajowego Systemu Informatycznego (KSI)”. Zmiana ta ma charakter uszczegóławiający i redakcyjny. Podczas pierwszego roku stosowania ustawy pojawiły się wątpliwości odnośnie znaczenia przedmiotowego przepisu i stąd wynikła konieczność jego modyfikacji.

Art. 1 pkt 14 ustawy nowelizującej – zmiana art. 34 ustawy

Proponowana modyfikacja jest związana z przygotowaniem do wprowadzenia SIS II. Stąd odwołanie w art. 34 ustawy do rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) oraz decyzji Rady

2007/533/WSiSW z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II). Zgodnie z art. 5 ustawy nowelizującej zmiana art. 34 ustawy wchodzi w życie w momencie określonym w decyzji Rady zgodnie z art. 55 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II).

Ponadto do art. 34 dodano jednocześnie ust. 3 – 5. Działanie takie ma na celu zastąpienie obowiązującego odwołania do art. 29 – 32 ustawy dot. zakresu i trybu uzyskiwania opinii ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych. Tryb i zakres opinii ministra właściwego do spraw wewnętrznych został ujęty w kilku kolejnych ustępach, natomiast trybowi i zakresowi uzyskania opinii Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych poświęcono osobny ustęp. Uzasadnieniem dla dokonania takich modyfikacji jest konieczność odwołania się, w przypadku ministra właściwego do spraw wewnętrznych, do aktualnych aktów unijnych/wspólnotowych w miejsce KWS. W odniesieniu do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych istniejące w ustawie odwołanie do ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych pozostaje w mocy.

Art. 1 pkt 15 ustawy nowelizującej – zmiana art. 35 ust. 1 ustawy

Przedmiotowa zmiana jest podyktowana potrzebą utrzymania spójności terminologicznej aktów prawa europejskiego i krajowego w zakresie funkcjonowania oraz struktury biura SIRENE. Dlatego też należy zastąpić użyte w art. 35 ust. 1 ustawy sformułowanie „tworzy się” sformułowaniem „wyznacza się”, które zostało zaczerpnięte bezpośrednio z regulacji wspólnotowych. Uzasadnieniem dla proponowanej zmiany jest fakt możliwej błędnej interpretacji przedmiotowego przepisu, zakładającej konieczność powoływania biura SIRENE jako nowej jednostki organizacyjnej, a nie wyznaczenia istniejącej już komórki organizacyjnej, która byłaby biurem SIRENE.

Jednocześnie istnieje potrzeba takiej modyfikacji przedmiotowego przepisu, aby w najpełniejszy sposób zrealizować założenia regulacji europejskich dotyczących praktycznych aspektów funkcjonowania biura SIRENE, przy możliwie najmniejszej ingerencji w aktualną strukturę organizacyjną Komendy Głównej Policji. Proponowane nowe brzmienie przepisu spełnia wymóg

wyznaczenia biura SIRENE jako odrębnej organizacyjnie i samodzielnej jednostki, a jednocześnie dopuszcza możliwość wyboru do tego celu już istniejącej w obrębie struktury KGP komórki organizacyjnej przy jednoczesnym utrzymaniu jej obecnego usytuowania w strukturze KGP (włączając w to specyficzne nazewnictwo poszczególnych komórek). Należy dodać, że w praktyce konieczne będzie uzupełnienie nazwy wyznaczonej komórki organizacyjnej w taki sposób, aby wynikało z niej wprost, że jest ona biurem SIRENE.

Zmiana tego przepisu ma również na celu dostosowanie zasad funkcjonowania biura SIRENE w związku z uruchomieniem SIS II bez konieczności jej ponownej zmiany. Dodatkowo dokonano modyfikacji proponowanego brzmienia art. 35 ust. 1 ustawy w taki sposób, aby uniknąć konieczności nowelizacji ustawy w przypadku kolejnej zmiany podręcznika SIRENE. Zgodnie z postawieniami art. 5 ustawy nowelizującej zmiana art. 35 ust. 1 ustawy wchodzi w życie w momencie określonym w decyzji Rady zgodnie z art. 55 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II).

Art. 1 pkt 16 ustawy nowelizującej – uchylenie art. 46 pkt 2 ustawy

Przepis art. 46 pkt 2 ustawy zawiera regulacje dotyczące wejścia w życie art. 3 ust. 1 pkt 6 i art. 4 ust. 1 pkt 6 ustawy. Uchylenie tego przepisu jest niezbędne w związku z uchyleniem art. 3 ust. 1 pkt 6 i art. 4 ust. 1 pkt 6 ustawy.

Art. 1 pkt 17 ustawy nowelizującej – zmiana ogólna niektórych terminów użytych w ustawie

Użyte w ustawie wyrażenia „System Informacji Wizowej” zastąpiono odpowiednio terminami „Wizowy System Informacyjny”. Zmiana dotyczy wszystkich miejsc występowania wyżej wskazanych zwrotów w różnej liczbie i przypadku. Wprowadzone zmiany mają charakter redakcyjny, a ich wprowadzenie wiąże się ściśle z potrzebą ujednoczenia nazewnictwa w prawie krajowym z nomenklaturą obowiązującą w prawie wspólnotowym. Wskazanie wprost przepisów, w których dane określenia zastępuje się innymi terminami, związane jest z postanowieniami art. 5 ustawy nowelizującej określającego inną datę wejścia w życie niektórych przepisów.

Art. 1 pkt 18 lit. a i b ustawy nowelizującej – zmiana ogólna niektórych terminów użytych w ustawie

Użyte w ustawie wyrażenia „Centralny System Informacji Wizowej” zastąpiono odpowiednio terminami „Centralny Wizowy System Informacyjny”. Zmiana dotyczy wszystkich miejsc występowania wyżej wskazanych zwrotów w różnej liczbie i przypadku.

Ponadto użyte w ustawie wyrażenia „jednostka centralna Systemu Informacyjnego Schengen” zastąpiono odpowiednio wyrazami „system centralny SIS II”. Zmiana dotyczy wszystkich miejsc występowania wyżej wskazanych zwrotów w różnej liczbie i przypadku. Wskazane zmiany są związane z wprowadzeniem nowych definicji, a mianowicie „system centralny SIS II”, które z dniem określonym w decyzji Rady, zgodnie z art. 55 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) zastąpią definicje „jednostka centralna Systemu Informacyjnego Schengen”.

Wprowadzone zmiany mają charakter redakcyjny, a ich wprowadzenie wiąże się ściśle z potrzebą ujednoczenia nazewnictwa w prawie krajowym z nomenklaturą obowiązującą w prawie wspólnotowym. Wskazanie wprost przepisów, w których dane określenia zastępuje się innymi terminami, jest związane z postanowieniami art. 5 ustawy nowelizującej określającego inną datę wejścia w życie niektórych przepisów.

Art. 1 pkt 19 ustawy nowelizującej – zmiana ogólna niektórych terminów użytych w ustawie

Użyte w ustawie wyrażenia „moduł krajowy” zastąpiono odpowiednio wyrazami „system krajowy N.SIS.II”. Zmiana dotyczy wszystkich miejsc występowania wyżej wskazanych zwrotów w różnej liczbie i przypadku. Wskazane zmiany są związane z wprowadzeniem nowych definicji, a mianowicie „system krajowy N.SIS.II”, które z dniem określonym w decyzji Rady, zgodnie z art. 55 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) zastąpią definicję „moduł krajowy”. Zmiany te mają charakter redakcyjny, a ich wprowadzenie wiąże się ściśle z potrzebą ujednoczenia nazewnictwa w prawie polskim z nomenklaturą obowiązującą w prawie wspólnotowym.

Wskazanie wprost przepisów, w których dane określenia zastępuje się innymi terminami, związane jest z postanowieniami art. 5 ustawy nowelizującej określającego inną datę wejścia w życie niektórych przepisów.

Art. 1 pkt 20 ustawy nowelizującej – zmiana ogólna niektórych terminów użytych w ustawie

Użyte w ustawie wyrażenie „Krajowy System Informatyczny” zastąpiono wyrażeniem „Krajowy System Informatyczny (KSI)”. Zmiana dotyczy wszystkich miejsc występowania wyżej wskazanych zwrotów w różnej liczbie i przypadku. Przedmiotowa modyfikacja ma charakter redakcyjny i porządkowy, a wynika z faktu, że w art. 1 ustawy pojawia się wyrażenie „Krajowy System Informatyczny (KSI)”, a także jest związana z tym określeniem nazwa „centralny organ techniczny KSI”. Zatem zasadne jest ujednoczenie brzmienia tego terminu w odniesieniu do treści całej ustawy. Wskazanie wprost przepisów, w których dane określenia zastępuje się innymi terminami, jest związane z postanowieniami art. 5 ustawy nowelizującej określającego inną datę wejścia w życie niektórych przepisów.

Art. 1 pkt 21 ustawy nowelizującej – zmiana ogólna niektórych terminów użytych w ustawie

Użyte w ustawie wyrażenie „Biuro SIRENE” zastąpiono wyrażeniem „biuro SIRENE”. Zmiana dotyczy wszystkich miejsc występowania wyżej wskazanych zwrotów w różnej liczbie i przypadku. Zmiana ma charakter redakcyjny i porządkowy, a także jest konsekwencją zmiany dokonanej w art. 35 ust. 1 ustawy. Wskazanie wprost przepisów, w których dane określenia zastępuje się innymi terminami, jest związane z postanowieniami art. 5 ustawy nowelizującej określającego inną datę wejścia w życie niektórych przepisów.

Art. 2 ustawy nowelizującej

Pojęcie „System Informacji Wizowej” występuje również poza ustawą, w szczególności w art. 43 ust. 1 pkt 2b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych. Wobec zmiany nazwy systemu na „Wizowy System Informacyjny” wprowadzonej przez art. 1 pkt 12

ustawy nowelizującej należało dokonać także odpowiedniej zmiany we wskazanym przepisie ustawy o ochronie danych osobowych.

Art. 3 i art. 4 ustawy nowelizującej

Zmiany ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach i ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej mają na celu – tak jak nowelizacja ustawy o udziale RP w SIS i VIS – dostosowanie tych aktów prawnych do art. 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie Wizowego Systemu Informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych. Należy wskazać, że dopiero ww. projektowane przepisy umożliwią pełne stosowanie ww. rozporządzenia 767/2008. Ewentualne odsunięcie w czasie nowelizacji ww. ustaw (w najbliższym czasie nie są planowane prace nad ich zmianą) powodować będzie brak pełnego dostosowania polskich przepisów do regulacji europejskich. Jednocześnie należy zauważyć, że zmiany zaproponowane w ustawie o cudzoziemcach oraz ustawie o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej mają wpływ na uprawnienia i obowiązki organów związane z funkcjonowaniem SIS i VIS, a zatem między zmienianymi ustawami występują także niewątpliwie związki tematyczne.

W związku z brzmieniem ww. przepisu art. 13 ww. rozporządzenia nr 767/2008 jest konieczne wprowadzenie zmian do przepisów krajowych, z których wynika, że określone decyzje wywołują skutek w postaci nieważności wiz z mocy prawa. W świetle art. 13 przedmiotowego rozporządzenia jest to zabieg niedopuszczalny. Dlatego też w przepisach wyżej wymienionych ustaw przewidziano orzekanie o unieważnieniu posiadanej przez cudzoziemca wize.

Wprowadzenie proponowanych zmian pozwoli na wyeliminowanie powstających wątpliwości interpretacyjnych – czy organ, który orzeka jedynie np. w przedmiocie wydalenia lub cofnięcia zezwolenia na osiedlenie się, a wydana przez niego decyzja z mocy prawa wpływa na status wydanej wize – jest organem wizowym w rozumieniu art. 4 pkt 3 wyżej cytowanego rozporządzenia (odpowiedzialnym za sprawdzanie i podejmowanie decyzji w sprawie wniosków wizowych oraz za decyzje o unieważnieniu wize, jej cofnięcie lub przedłużenie).

Ponadto modyfikacje wprowadzane w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach i ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a związane z nałożeniem na organ wydający określonego typu decyzje obowiązku jednoczesnego orzekania w przedmiocie unieważnienia wizy, obejmują dostosowanie przepisów krajowych do obowiązujących uregulowań wspólnotowych w niniejszym zakresie.

Instytucja unieważnienia wizy jest ujęta w chwili obecnej w art. 90 ust. 3 oraz w art. 97 ust. 4 ustawy o cudzoziemcach. Ponieważ w wyżej wskazanych przepisach jest uregulowana również problematyka unieważnienia zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego oraz cofnięcia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, a także zezwolenia na pracę, zmiana zasad dotyczących unieważniania wiz pociąga za sobą konieczność ujęcia przepisów dotyczących pozostałych kwestii w osobne ustępy i dokonania związanych z tym zmian redakcyjnych.

Art. 5 ustawy nowelizującej

Ustawa nowelizująca przewiduje wejście w życie zmian z dniem ogłoszenia z zastrzeżeniem, że przepisy, których celem jest dostosowanie stanu prawnego do wprowadzenia SIS II, wejdą w życie w momencie określonym w decyzji Rady zgodnie z art. 55 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II).

V. Konieczność notyfikacji projektu zgodnie z trybem przewidzianym w dyrektywie 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych

Zgodnie z przepisem art. 8 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji wszelkie projekty przepisów technicznych z wyjątkiem tych, które w pełni stanowią transpozycję normy międzynarodowej lub europejskiej, w takim przypadku jest wystarczająca informacja dotycząca

odpowiedniej normy. Natomiast zgodnie z art. 1 pkt 10 powyższej dyrektywy, projekt przepisu technicznego oznacza tekst specyfikacji technicznej lub innego wymagania włącznie z przepisami administracyjnymi mającymi na celu ich wdrożenie lub też właśnie wdrożonego jako przepisy techniczne, tekst będący w przygotowaniu, kiedy jeszcze mogą zostać wprowadzone zasadnicze zmiany. Mając powyższe na uwadze, że analizowana dyrektywa dotyczy projektów przepisów technicznych, w związku z czym ze względu na okoliczność, że przepisy ustawy nie mają charakteru przepisów technicznych nie ma więc obowiązku notyfikacji projektu w trybie art. 8 dyrektywy.

VI. Umieszczenie projektu w Biuletynie Informacji Publicznej

Zgodnie z przepisami art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt ustawy został zamieszczony na stronach urzędowego informatora teleinformatycznego – Biuletynu Informacji Publicznej Centrum Projektów Informatycznych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji (Władzy Wdrażającej Programy Europejskie, która uprzednio prowadziła prace związane z nowelizacją ustawy o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Systemie Informacji Wizowej) z dniem wysłania projektu do uzgodnień międzyresortowych. Nie zanotowano żadnego zgłoszenia zainteresowania pracami nad projektem ustawy.

VII. Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Należy zauważyć, że przygotowanie projektu zostało poprzedzone szczegółowymi analizami prawnymi dotyczącymi prawodawstwa unijnego, jak i krajowego – w zakresie wynikającym z wymogów związanych z udziałem Polski w Systemie Informacyjnym Schengen drugiej generacji (SIS II) oraz Wizowym Systemie Informacyjnym.

Mając powyższe na względzie stwierdzić należy, że regulacje projektu są zgodne z prawem unijnym.

Projekt ustawy nowelizującej dostosowuje prawo polskie i umożliwia wykonywanie następujących aktów prawnych:

- rozporządzenia (WE) nr 1986/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie dostępu służb odpowiedzialnych w państwach członkowskich za wydawanie świadectw rejestracji pojazdów do Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II);
- rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II);
- decyzji Rady nr 2007/533/WSiSW z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II);
- rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie Wizowego Systemu Informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (rozporządzenie w sprawie VIS).

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

I. Wskazanie podmiotów, na które oddziałuje akt normatywny

1. Uprawnienie w zakresie bezpośredniego dostępu do KSI w celu dokonywania wpisów do SIS

Uprawnienie do bezpośredniego dostępu do Krajowego Systemu Informatycznego (KSI) w celu dokonywania wpisów danych do SIS dotyczących osób lub pojazdów, statków wodnych, statków powietrznych i kontenerów, wprowadzonych w celu przeprowadzania niejawnego nadzorowania, którego celem jest ściganie przestępstw oraz zapobieganie zagrożeniom bezpieczeństwa publicznego oraz przeprowadzania kontroli, której celem jest ściganie przestępstw oraz zapobieganie zagrożeniom bezpieczeństwa publicznego zostało przyznane:

- Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego,
- Żandarmerii Wojskowej,
- Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu.

Uprawnienie do bezpośredniego dostępu do Krajowego Systemu Informatycznego (KSI) w celu dokonywania wpisów danych do SIS dotyczących przedmiotów podlegających zatrzymaniu lub zatrzymaniu w celu wykorzystania jako dowód w postępowaniu karnym lub postępowaniu karnym skarbowym został przyznany:

- Żandarmerii Wojskowej,
- ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych,
- dyrektorom urzędów morskich,
- wskazanym urządům skarbowym.

2. Uprawnienie w zakresie bezpośredniego dostępu do KSI w celu wglądu do danych SIS

Uprawnienie do bezpośredniego dostępu do Krajowego Systemu Informatycznego (KSI) w celu wglądu do danych SIS dotyczących osób poszukiwanych do tymczasowego aresztowania w celu wydania ich na wniosek państwa członkowskiego lub państwa obcego zostało przyznane wskazanym urządům skarbowym.

Uprawnienie do bezpośredniego dostępu do Krajowego Systemu Informatycznego (KSI) w celu wglądu do danych SIS dotyczących osób poszukiwanych do tymczasowego aresztowania w celu przekazania osoby ściganej na podstawie europejskiego nakazu aresztowania przyznano wskazanym urządóm skarbowym.

Uprawnienie do bezpośredniego dostępu do Krajowego Systemu Informatycznego (KSI) w celu wglądu do danych SIS dotyczących świadków wezwanych do stawienia się przed sądem lub prokuratorem w związku z postępowaniem karnym lub postępowaniem karnym skarbowym, lub podejrzanych wezwanych do stawienia się przed prokuratorem w związku z postępowaniem karnym lub postępowaniem karnym skarbowym, którzy są poszukiwani, lub oskarżonych wezwanych do stawienia się przed sądem w związku z postępowaniem karnym lub postępowaniem karnym skarbowym w celu poniesienia odpowiedzialności za czyny, za które są poszukiwani, lub skazanych, wobec których powinien zostać wykonany wyrok w sprawie karnej lub w sprawie o przestępstwo skarbowe, lub skazanych wezwanych do stawienia się w celu odbycia kary pozbawienia wolności, dla ustalenia miejsca przyznano wskazanym urządóm skarbowym.

Uprawnienie do bezpośredniego dostępu do Krajowego Systemu Informatycznego (KSI) w celu wglądu do danych SIS dotyczących cudzoziemców, których dane zostały wpisane do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu zostało przyznane: Służbie Wywiadu Wojskowego.

Uprawnienie do bezpośredniego dostępu do Krajowego Systemu Informatycznego (KSI) w celu wglądu do danych SIS dotyczących osób lub pojazdów, statków wodnych, statków powietrznych i kontenerów, wprowadzonych w celu przeprowadzania niejawnego nadzorowania lub kontroli zostało przyznane – Agencji Wywiadu, Służbie Wywiadu Wojskowego.

Uprawnienie do bezpośredniego dostępu do Krajowego Systemu Informatycznego (KSI) w celu wglądu do danych SIS dotyczących przedmiotów podlegających zatrzymaniu lub zatrzymaniu w celu wykorzystania jako dowód w postępowaniu karnym lub postępowaniu karnym skarbowym zostało przyznane:

- dyrektorom urzędów morskich,
- ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych,

– wskazanym urzędem skarbowym.

3. Zobowiązania w zakresie bezpośredniego dostępu KSI w celu dokonywania wpisów do VIS

W związku z bezpośrednim dostępem do KSI w celu dokonywania wpisów danych do VIS, Straż Graniczna, konsulowie, wojewodowie, minister właściwy do spraw zagranicznych, Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców lub Policja zostały zobowiązane do powiadamiania państw członkowskich o konieczności uaktualnienia, uzupełnienia, skorygowania lub wykasowania wpisów danych VIS dokonanych przez te państwa członkowskie.

W związku z bezpośrednim dostępem do KSI w celu dokonywania wpisów danych do VIS, konsulowie oraz wojewodowie zostali zobowiązani do powiadamiania państw członkowskich o nadaniu obywatelstwa polskiego osobie ubiegającej się o wizę w danym państwie członkowskim lub państwach członkowskich.

4. Uprawnienie w zakresie bezpośredniego dostępu do KSI w celu wglądu do danych VIS

Uprawnienie do bezpośredniego dostępu do Krajowego Systemu Informatycznego (KSI) w celu wglądu do danych VIS dotyczących realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 25 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 767/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie Wizowego Systemu Informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (rozporządzenie w sprawie VIS) zostało przyznane:

– konsulowi,

– wojewodzie.

II. Wyniki przeprowadzonych konsultacji, w szczególności, jeżeli obowiązek zasięgnięcia takich opinii wynika z przepisów prawa

Na etapie przygotowywania projektu ustawy nowelizującej zostały uwzględnione uwagi zgłoszone przez organy, którym zostało przyznane prawo wpisywania danych lub prawo wglądu do Systemu Informacyjnego Schengen i Wizowego Systemu Informacyjnego. Powyższe uwagi wynikają z praktycznych aspektów funkcjonowania Systemu Informacyjnego Schengen. Treść projektu ustawy nowelizującej została poddana konsultacjom międzyresortowym.

Z uwagi na brak bezpośredniego wpływu na sytuację społeczną i gospodarczą projekt nie podlegał dodatkowemu przedstawianiu do konsultacji społecznych.

Mając na uwadze zmiany zaproponowane do ustawy o cudzoziemcach i ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, należy zauważyć, że ze względu na specyfikę i wąski zakres zmian nie było konieczne przeprowadzenie konsultacji społecznych.

III. Przedstawienie wyników analizy wpływu aktu normatywnego w szczególności na:

a. sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Regulacja nakłada na organy wskazane w pkt 1 zadania mające na celu uczestnictwo w Systemie Informacyjnym Schengen i Wizowym Systemie Informacyjnym. Zadania te dotyczą przygotowania od strony technicznej oraz organizacyjnej, a także zapewnienia niezbędnych zasobów ludzkich. Do kwestii technicznych należałoby zaliczyć m.in.: stworzenie lub dostosowanie odpowiednich systemów informatycznych, które umożliwią wykonanie postanowień ustawy, organizacyjnych – stworzenie odpowiednich struktur i procedur w ramach kompetencji poszczególnych organów. Działania te będą wiązały się z obciążeniem dla budżetu państwa.

Przygotowania poszczególnych organów mające na celu dostosowanie się do dorobku prawnego Schengen w zakresie udziału w Systemie Informacyjnym Schengen i Wizowym Systemie Informacyjnym trwają od wielu lat i są prowadzone w oparciu o dokumenty zarządcze – przede wszystkim: Program Dla Uczestnictwa Rzeczypospolitej Polskiej w Realizacji Tytułu IV Konwencji Wykonawczej Schengen (MasterPlan SIS II PL) – wersja 2.4 z października 2004 r., Program Dostosowania Organów Administracji Państwowej Do Współpracy z Systemem Informacyjnym Schengen (SIS II) i Systemem Informacji Wizowej (VIS) (MasterPlan SIS II i VIS PL) – wersja 3.1 z czerwca 2006 r. oraz w Suplement VIS do dokumentu MasterPlan SIS II i VIS PL w wersji 3.1., a także w Programie Dostosowania Organów Administracji Państwowej Do Współpracy z Systemem Informacyjnym Schengen (SIS II) i Systemem Informacji Wizowej (VIS) (MasterPlan SIS II i VIS PL) – wersja 4.0 z listopada 2007 r. oraz wersja 5.0 z listopada 2008 r.

Wyżej wymienione dokumenty rządowe określają cele i zadania konieczne do wykonania, pozostawiając poszczególnym organom swobodę wyboru sposobu ich realizacji, a więc określenie konkretnych projektów i ich prowadzenie. Aktualnie duża część niezbędnych projektów jest w trakcie realizacji lub została ukończona.

Niemniej jednak zaproponowane w projekcie ustawy nowelizującej rozwiązania będą wiązały się z obciążeniem budżetu państwa w zakresie organów wyżej wskazanych w pkt 1, w kształcie przedstawionym poniżej.

W związku z wejściem w życie ustawy nowelizującej powstanie konieczność zapewnienia dla Ministerstwa Spraw Zagranicznych funduszy na pokrycie kosztów w skali roku w wysokości 3 828 893,00 zł. Szacunkowe koszty będą związane ze zwiększeniem liczby osób zatrudnionych o 7 etatów oraz zapewnieniem połączenia teleinformatycznego, na co składają się obciążenia związane z:

1. zatrudnieniem 1 osoby zajmującej się obsługą merytoryczną spraw, na co składają się koszty w wysokości 60 893,00 zł (wraz z kosztami utworzenia);
2. zatrudnieniem 6 ekspertów wysokiej klasy z zakresu teleinformatyki, na co składają się koszty w wysokości 768 000,00 zł, dotyczące:
  - 1) utworzenia 1 etatu około: 10 000 zł – w tym koszty miesięcznego wynagrodzenia oraz koszty pochodne (środki finansowe na ZUS, Fundusz Pracy, Zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych, PFRON) – (10 000 zł x 12m-cy x 6 etatów = 720 000 zł);
  - 2) utworzenia 1 stanowiska pracy: 8 000 zł – (8 000 zł x 6 etatów = 48 000 zł);
3. zapewnieniem połączenia teleinformatycznego pomiędzy centralą MSZ w Polsce a przedstawicielstwami dyplomatyczno-konsularnymi, które wyniesie 3 000 000 zł.

W związku z wejściem w życie ustawy nowelizującej powstanie konieczność zapewnienia dla Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego funduszy na pokrycie kosztów w skali roku w wysokości 716 000 zł, na co składają się szacunkowe wydatki związane z:

1. zatrudnieniem 4 osób, na co składają się obciążenia w wysokości 381 000 zł, dotyczące:
  - 1) utworzenia 1 etatu około: 7 150 zł – w tym koszty miesięcznego wynagrodzenia oraz koszty pochodne (środki finansowe na ZUS, Fundusz Pracy, Zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych, PFRON) – (7 150 zł x 12m-cy x 4 etaty = 343 200 zł);

- 2) utworzenia 1 stanowiska pracy: 6 100 zł – (6 100 zł x 4 etaty = 24 400 zł);
  - 3) utworzenia 1 stanowiska dostępowego: 3 500 zł (sprzęt informatyczny, tj. monitor, jednostka centralna, drukarka, głośniki) – (3 500 zł x 4 etaty = 14 000 zł);
2. zakupem sprzętu i budową aplikacji, na co składają się obciążenia w wysokości 335 000 zł, dotyczące:
- 1) zakupu skanerów do pobierania danych biometrycznych – w wysokości 200 000 zł;
  - 2) budowy aplikacji do ewidencjonowania sprawdzeń ABW zadawanych do systemu VIS oraz modernizacji aplikacji służącej do ewidencjonowania zapytań i wpisów w systemie SIS – w wysokości 135 000 zł.

W związku z wejściem w życie ustawy nowelizującej powstanie konieczność zapewnienia dla Ministerstwa Finansów (urzędy skarbowe) funduszy na pokrycie kosztów w skali roku w wysokości 200 000 zł, na co składają się szacunkowe wydatki związane z:

- 1) utworzeniem lub dostosowaniem, w każdym z wyznaczonych urzędów skarbowych, odpowiednich systemów informatycznych oraz stworzenia zaplecza organizacyjno-technicznego – w wysokości 96 000 zł;
- 2) przeszkoleniem pracowników – w wysokości 104 000 zł.

Ponadto należy zauważyć, że pozostałe podmioty, na które oddziałuje akt normatywny, w tym Policja, Urząd do Spraw Cudzoziemców, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji, Centralne Biuro Antykorupcyjne, Żandarmeria Wojskowa, Służba Wywiadu Wojskowego, Agencja Wywiadu, Straż Graniczna, Urzędy Morskie, Wojewodowie – wskazały na brak kosztów związanych z wejściem w życie przedmiotowej ustawy.

b.rynek pracy

Brak wpływu regulacji na rynek pracy

c.konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Brak wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość.

d.sytuację i rozwój regionalny

Brak wpływu regulacji na sytuację i rozwój regionalny.

IV. Wskazanie źródeł finansowania, zwłaszcza jeżeli projekt pociąga za sobą obciążenie budżetu państwa lub budżetów jednostek samorządu terytorialnego

Projekt ustawy nowelizującej pociąga za sobą dodatkowe skutki finansowe dla budżetu państwa. Środki finansowe na planowane zmiany związane z ustawą nowelizującą wyniosą 4 744 893,00 złotych polskich.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych	3 828 893,00 zł	
Ministerstwo Finansów (urzędy skarbowe)	200 000,00 zł	
Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego	716 000,00 zł	
	4 744 893,00 zł	Razem